

BOCUNIĆ I PRIČE BAKE ANKICE

Autorica: Anja Vukmirović, 3. razred, Srednja škola Otočac

Moja baka bijaše rođena te, ne tako davne, 1947. godine. Njezino je djevojačko prezime Končar podrijetlom iz Ljeskovca, naselja smještenog na samom ušću Plitvičkih jezera. Ona je kao prava Ljeskovčanka, okružena prirodom, jezerima i šumama, odrastajući u tom idiličnom kraju sa svojih petero braće, u ono vrijeme doživjela puno zgoda koje nam je često prepričavala. I tako se jednog ljetnog dana, prije nekoliko godina, obilazeći bakinu rodnu kuću i šetajući tim predivnim krajem, baka ponovno prisjećala svojih dječjih dana kada ju je njezin otac Gojko slao po hladne vode s izvora u vruće ljetno doba. „Ovdje je mene moj otac slao svakoga dana po vodu. Poda mi po bocunić i ajd' odleti Ankica po vode! Imala sam sreće što je izvor odmah ispod kuće", ispričala je baka s osmijehom na licu.

Osim što je znala iz svojeg životnog iskustva o svim čarima Plitvica, znala je i dosta toga općenito o svojoj rodnoj grudi, što je i odviše normalno za osobu koja je odrasla u takvom okruženju. Znala je nabrojiti sve ijedan potok, rječicu i jezero koje se tamo nalazilo, ali nama najzanimljivije bile su njezine priče i legende o imenima svih tih mjesta i voda. U bakinim pričama često su se spominjale Crna i Bijela rijeka, rijeke koje i dalje teku, oživljavaju taj sad već opustošeni kraj. U mojoj maloj dječjoj glavi uvijek je na spomen tih dviju rijeka nadolazila misao kako je Crna rijeka zla, a ona Bijela dobra rijeka koja se bori protiv Crne i ne da joj proširiti svoje korito na njezino područje. To je bila ta moja zanimljiva zamisao prouzročena dječjom maštom, ali priča je zapravo posve drukčija. Crna rijeka dobila je naziv po crnoj mahovini koja prekriva njezino korito dugo čak dva kilometra, a Bijela rijeka, prema riječima

moje bake, dobila je naziv po tome što izbija „iz zemlje“, pršti i „vrije“ izbacujući bijeli pijesak kao pravo krško vrelo. Spojivši se, obje ove rijeke teku dalje do Prošćanskog jezera koje je dobilo naziv prema legendi o prošnji Crnoj kraljici za vodom. Prema toj legendi nakon velike suše, koja je pogodila plitvički kraj, svako biće čeznulo je za kapljicom vode. Čak je i Crna rijeka, koja je napajala cijeli kraj, presušila. Narod se neprekidno molio, sve dok se jednog dana nije pojavila

veličanstvena Crna kraljica koja je, čuvši molitve naroda, pritekla u pomoć. Kraljica se smilovala i obećala narodu vode u izobilju pa je tako, uz silovito nevrijeme, toliko dugo padala kiša da su se od nje, u koritu Crne rijeke, stvorila jezera. Prvo je jezero po „prošnji“ za vodom dobilo naziv Proščansko.

Bakino je rodno mjesto Ljeskovac, točnije Plitvički Ljeskovac, davno prije nosilo naziv Stupa zbog nekoliko stupa koje su se tamo nalazile, a služile su za izradu vunenog sukna. Taj se naziv koristio sve dok nije nastala nova legenda. Prema toj legendi u Ljeskovcu se nalazila velika ljeskova šuma koja se radi izgradnje morala krčiti. Svaki je stanovnik Stupe, odnosno Ljeskovca, morao doći i pomoći u krčenju šume. Skupilo se 70 vrijednih muškaraca i svaki je od njih pristupio poslu, osim čovjeka po imenu Nino Končar. On je zbog neposluha dobio kaznu od 70 udaraca ljeskovim štapom.

I dan danas pamtim svaku riječ svoje bake kojom je opisivala svoj kraj. Sigurna sam da bi mi trebalo puno više vremena da to sve objasnim na način kao što je ona znala. Neizmjerne sam sretna jer je prenijela sve to znanje na nas unuke. Zahvaljujući njoj znamo više o svakom tom netaknutom kutu prirode. Na nama je sada da pamtimo i prenosimo te priče i legende, ali i da se zauvijek sjećamo priče o njezinu bocuniću hladne vode.